

Arrest

nr. 131 827 van 22 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 9 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden een asielaanvraag in bij de Belgische overheden op respectievelijk 28 januari 2010 en 26 oktober 2010. Op 22 maart 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De weigeringsbeslissing genomen ten aanzien van verzoekster werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 66 266.

1.2. Op 8 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte

van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinqüies), aan verzoekers ter kennis gebracht op 19 augustus 2013.

1.3. Op 4 oktober 2013 dienen de verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 29 oktober 2013 onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 29 oktober 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van inreisverboden ten aanzien van de verzoekers (bijlagen 13sexies). Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de verzoekers op 29 oktober 2013 in kennis werden gesteld. De motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

De mevrouw:

(...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 08.08.2013, ter kennis gegeven op 19.08.2013."

"INREISVERBOD

De heer:

(...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 08.08.2013, ter kennis gegeven op 19.08.2013."

1.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd per schrijven van 3 juli 2014 2013 door de verwerende partij op de hoogte gesteld van het feit dat, volgens de informatie van de IOM, verzoekers vrijwillig zijn vertrokken op 14 juni 2014 met als bestemming Makhachakala.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Ontvankelijkheid

Gezien de verstreckende gevolgen van de bestreden inreisverboden, waarbij verzoekers gedurende drie jaren de toegang tot het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, wordt verboden, meent de Raad dat op afdoende wijze het belang

van verzoekers, die vrijwillig zijn vertrokken, vaststaat. De eventuele twijfels van verwerende partij hieromtrent, zijn niet concreet noch ernstig genoeg om verzoekers het belang bij onderhavig beroep te ontzeggen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 EVRM en van de hoorplicht. Het relevante onderdeel van het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11, § 1 eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vw.).

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid Vw. luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat een inreisverbod wordt voorzien omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd omtrent de maximumtermijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. In de bestreden beslissing is geen onderzoek terug te vinden dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekers, niettegenstaande verzoekers in hun verzoekschrift om medische redenen hadden uiteengezet waarom zij niet (zelfs niet tijdelijk) kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Aangezien de gemachtigde een inreisverbod heeft opgelegd voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke (medische) omstandigheden van verzoekers en de maximumduur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld (zie ook arresten RvV nr. 92 111 van 27 november 201 en RvV nr. 104 767, dd. 31 mei 2013).

Aldus is er sprake van een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, minstens van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.”

4.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verweerder als volgt op dit onderdeel:

“De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen. De verwerende partij wijst erop dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet.

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

In de bestreden beslissingen wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan werd.

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissingen niet afdoende zouden zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.

Verzoekende partij gaat ook niet in op deze concrete motieven, die zij geheel onbesproken laat.

Zie ook:

"Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het overlegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat 'niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11. S 1. tweede lid. 2° van de vreemdelingenwet." (R.v.V. nr.105.706 van 19 november 2012)

En:

"Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel." (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Verweerder laat verder gelden dat verzoekende partij niet aantoont dat de door haar als geschonden voorgehouden artikelen zouden voorzien in een verplichting te motiveren inzake een verblijfsaanvraag om medische redenen, temeer nopens deze aanvraag reeds een onontvankelijkheidsbeslissing is genomen, die op dezelfde dag als de in casu bestreden beslissingen aan verzoekers ter kennis werd gebracht.

De verzoekende partij, die zich beperkt tot een theoretisch betoog en niet aanduidt met welke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden, slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig zou zijn genomen.

Zie ook:

"De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding onkenkelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte."

4.3. De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in het onderdeel van hun middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het onderdeel van het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekers betogen dat verweerder niet heeft gemotiveerd waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt gehanteerd in de opgelegde inreisverboden. Krachtens artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Dit blijkt eveneens uit de parlementaire voorbereiding met betrekking tot voormeld artikel. De gemachtigde heeft inreisverboden opgelegd voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent hun specifieke (medische) omstandigheden, zo stellen verzoekers.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt behandeld in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*, wat hier het geval is.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (*Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23*).

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar kregen opgelegd. De motieven hiervoor luiden als volgt:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980 is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 08.08.2013, ter kennis gegeven op 19.08.2013.”

De verwerende partij betoogt in haar nota dat in de bestreden beslissingen een inreisverbod wordt opgelegd van 3 jaar, in toepassing van artikel 74/11, § 1, 2° van de vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en aldus niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Er wordt volgens de verwerende partij duidelijk uiteengezet om welke reden een termijn van drie jaar wordt opgelegd.

Anders dan de verwerende partij lijkt voor te houden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898 en RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Het verplicht opleggen van een inreisverbod betekent niet dat daarbij de maximumduur moet worden bepaald of dat geen motivering omtrent de duur zou zijn vereist (RvS 18 december 2013, nr. 225.872).

De duur van het inreisverbod moet daarentegen overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

De Raad stelt vast dat de verwijzing naar artikel 74/11, § 1, 2° en het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, met name dat er geen gevolg werd gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 8 augustus 2013, enkel de rehtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag vormen voor het opleggen van een inreisverbod.

Uit deze motieven van de bestreden beslissing en uit het administratief dossier kan evenwel niet worden afgeleid waarom een maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd. Er blijkt verder niet dat er rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoekers of dat bij het opleggen van een inreisverbod met een maximumtermijn van drie jaar rekening werd gehouden met het evenredigheidsbeginsel.

Doordat de gemachtigde onmiddellijk de maximumtermijn oplegt en dus niet, door bijvoorbeeld de termijn te moduleren, impliciet te kennen geeft dat hij rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval, geeft hij geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans, zoals hierboven werd aangegeven, zit de verplichting om een dergelijk onderzoek te voeren vervat in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Ook uit de nota van de verwerende partij blijkt niet dat de gemachtigde een onderzoek heeft gevoerd naar de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoekers.

Verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij menen dat om de voormelde reden niet blijkt dat er rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan hun geval.

Waar de gemachtigde zonder rekening te houden met of enig onderzoek te voeren naar de specifieke omstandigheden van verzoekers, een maximumtermijn van drie jaar aan het inreisverbod verbindt, handelt de hij, gezien de verstekkende gevolgen van het inreisverbod, op kennelijk onredelijke wijze en in strijd met artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Het onderdeel van het enig middel is in de besproken mate gegrond.

De Raad benadrukt dat elke zaak individueel dient te worden beoordeeld. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn in wezen mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken en hebben geen bindende precedentswaarde. De Raad dient op zich dan ook niet in te gaan op de door verwerende partij aangehaalde rechtspraak (cf. RvS 16 december 2009, nr. 198.981).

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekers hebben in hun middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leidt. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES